

Dewi van Deurzen is freelance tekstschrijver. Met vriend Koen en hond Pretzel gaat zij zoveel mogelijk met haar ijsblauwe kampeerbus op pad. In haar column neemt zij je mee in het leven onderweg.

Ruimtevreterers

Het is koud en vroeg donker in Noorwegen. Als ons laatste houtblokje is uitgesmeuld, duiken we lekker de bus in.

Twee uur later slaap ik nog niet. Ik lig met mijn nek in een vreemde knik en half bovenop Koen, terwijl hij langzaam verdwijnt tussen de rand van ons matras en de zijkant van de bus. Het voelde absoluut niet zo toen we nog rechtop zaten, maar nu wordt het ineens heel duidelijk: we staan hartstikke scheef.

De stem van mijn vriendin en mede-camperaar galmt door mijn hoofd: 'Dee, neem nou oprijblokken mee, je voelt het echt wel als je scheef staat.' Maar eigenwijs als we zijn, voeren wij hier na jaren camperen nog steeds eindeloze discussies over. 'Ik kan niet slapen als ik scheef lig', zeg ik. 'Ze nemen te veel plaats in', zegt Koen.

Tussenstand: vanwege 'efficiënt ruimtegebruik', zoals Koen dat noemt, liggen er nog geen oprijblokken in de bus. Want met een hond - kussen, bench, koelmatje, lievelingsknuffelgiraffe, 13 kilo voer, want meneer eet niks anders - en ruimtevreterende hobby's als surfen en fotograferen, stouw je toch aardig wat rotzooi in zo'n klein busje. En dus is er géén ruimte voor 'onnodige' ballast. 'Lief, we moeten het wel wéér ergens kwijt.' Goed. Koen wint.

Tot vandaag. Want nu ik alweer met hoofdpijn en vastzittende schouders wakker word, me afvraag of ik 32 of 72 ben en de bakkies koffie niet aan te slepen zijn, is genoeg echt genoeg. Ruimtevreter of niet: er komen oprijblokken. Ik ren de eerste de beste kampeerwinkel in die we tegenkomen en met een glimlach van oor tot oor kom ik met mijn trofeeën naar buiten.

Die nacht slaap ik als een roosje. Geen hoofd vol watten meer, 's ochtends thee in plaats van koffie en gewoon weer 32. Waterpas slapen is een feest, dat langzaam in een obsessie verandert. Elke dag móet de bus tot op de millimeter perfect waterpas staan: 'Nog één centimeter, niet te veel gas geven, klein stukje terug, ja perfect, niets meer aan doen!'

Als we de eerste nacht thuis weer in ons eigen bed slapen, worden we *groggy* en met pijn in onze nek wakker. Terwijl we de slaap nog uit onze ogen wrijven, kijken we elkaar veelbetekenend aan.

'Lief, staat het bed eigenlijk wel waterpas?'